

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Prvoborac
knjiga 1

PARTIZANSKA KNJIGA

© Nemanja Jovanović

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2016.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

NEMANJA
JOVANOVIĆ

**MILKA
ZBOGOM,
VIDIMO SE
SUTRA**

Kikinda, 2016.

Za Igi

Jutrima sam ustajao rano, odlazio do kioska po oglase i vraćao se u stan. Tamo nije bilo grejanja. Samo jedna zardala grejalica koja je krčala pod našim nogama. Igor je uglavnom ležao. Krevet se nalazio pored grejalice, razvučen po čitav dan. Ja sam imao posao. Igor je napuštao studije. Moja predavanja su tek počinjala. Noćima su dolazili drugari njegove devojke, igrali karte i pili do pred zoru, i to u sobi s grejalicom.

Odlučio sam da odem. Danima ništa nisam uspevao da pronađem, a ono što su nudili mahom je ličilo na ostave bez svetla i vazduha. Zatim se u sledećem broju oglasa pojavilo nekoliko soba u centru. Međutim, ti telefoni su zvonili i zvonili, dok sam ja zamišljao prazne neonske hodnike, iščekujući glasove.

Napokon se neko javio. Rekao sam da zovem povodom oglasa. Kablovi su mirovali.

„Halo?“, pokušao sam ponovo.

I dalje smo delili tišinu, nabijenu negde u dnu slušalice.

„Evo kako“, počela je naglo, „malopre je zvao jedan gospodin, za svog unuka. Oni će doći oko dvanaest, znate.“ Udahnula je i izdahnula, s naporom. „Pristojni ljudi, vidi se. Vi možete nazvati posle toga, ako oni ne uzmu... da se dogovorimo... da dođete.“

Nešto maleno, kao palac, guralo je moj potiljak. Uporno. Već dugo. I svaki napor bio je praćen time, umorom i glavoboljom. Zahvalio sam joj, prekinuo vezu i zapalio cigaretu. Igor je ležao na krevetu pritisnut ćebadima. Mislio sam da spava:

„Šta se dogodilo?“

Ukratko sam mu objasnio. Ustao je i odvuкао se do kupatila. Nedugo zatim seo je pokraj mene, brišući lice majicom.

„Koji je broj?“

„Čega?“

„Šta čega!? Pa te babe!“

Rekao sam mu. Bore su mu se namreškale oko očiju, zamišljeno je spustio pogled na pod i okrenuo broj: „Halo, gospođo, dobar dan. Malopre je zvao moj deda... Da, jutros... Da. Mi bismo hteli da otkажemo... Sigurno.“ Odmaknuo je slušalicu na trenutak: „Nešto je iskrslо i nikako ne možemo danas da dođemo. Možda. Hvala!“

Spustio je slušalicu i vratio se u krevet. Žučkasta, zardala grejalica isijavala je crveno.

„Zovi sada, šta čekaš!?!“, rekao je ispod jastuka. Sačekao sam desetak minuta i okrenuo broj. Rekao sam da zovem povodom oglasa. Raspitivala se šta radim, koliko imam godina, odakle sam i na kraju smo se dogovorili da dođem. Ništa nije posumnjala. Sumnja je, kao i sve ostale misli, putovala kroz nju poput antibiotika, satima. Pred kraj razgovora joj je došlo.

„Sine, da nisi ti zvao malopre?“

„Ne“, rekao sam.

Tako je počelo.

Brava je škljocnula dva puta, neko je prebiraio po svežnju ključeva, pa se začula druga brava i vrata su se otvorila. Lice moje nove gazdarice smeškalo se kao zgužvana loptica papira i podrhtavalo je. Krenuo sam za njom kroz uski hodnik do kuhinje iz koje se ulazilo u sobu. Očigledno je nekada bila namenjena posluži. Iz džepa na vunenom prsluku izvadila je ključ i gurnula ga u bravu. Pustila me je da uđem, a ona ostala u dovratku. Taman toliko mesta je i bilo između vrata i niskog dvokrilnog ormara. Desno se nalazio krevet, od zida do zida. Soba se sužavala k drugom kraju, tako da je na toj strani bila široka koliko i prozor, ispod kog je stajao okrugli sto. Na njemu se nalazio ventilator s tri limena pera. Zatim mi je pokazala kupatilo. Bilo je prostrano i toplo. Okretao sam se oko sebe, odmeravao lavabo, kadu, široke zastirke po podu, mirišljave kupke po obodu kade. Na redu je bio toalet koji ću ja koristiti. Bio je tesan i hladan. Nije imao lavabo. Prvo sam podigao glavu k plafonu, pa polako, preko tih musavih zidova i masnih cevi, spustio pogled do klozetske šolje. Pogled na nju me je na neki način vraćao tamo gde sam pripadao. Glupavo osećanje tuge bilo je neizbežno. I nekako sam počeo da se privikavam na sve to. Poslednje što sam video tog dana bio je dnevni boravak. Ogroman, tih, namešten za odmor, s velikim prozorima koji su gledali na dvorište zgrade. Sela je naspram mene. Zvala se Natalija.

„Ipak, moram da znam koga primam u kuću, sine, mada se vidi da si dobar i pristojan dečko... Nikada do sada nismo imali problem s podstanarima... Uvek smo primali finu decu, studente.“

Završila je odjednom, kao kad podigneš iglu sa magnetofonske ploče. Napor s kojim je govorila je popustio. Ramena su joj se spustila. Rukom je zgrabila nabore na kućnoj haljini, ugurala ih ispod kolena, zatim se opružila u naslonu i ućutala. Uskoro sam saznao zašto. Sa suprotne strane, kroz dvokrilna vrata, ušao je čovek u kariranim patofnama. Na sebi je imao belu košulju i sive pantalone. Ustao sam. Prihvatio sam njegovu ruku i zajedno smo seli. Ništa prirodnije od toga. Ali za nekog drugog. Gnušao sam se sopstvene servilnosti, želje da se dopadnem po svaku cenu. Prekrstio je noge, položio dlanove na kolena i pitao me da li sam za kafu ili čaj. Odbio sam. Tada se raspričao. Raspitivao se o mom životu, smeškao, provlačio prste kroz kosu, gladio prstima po licu dok sam mu odgovarao; prosto, koristio je sve svoje manire i bio neumorno prijatan prema nekome ko će koristiti onakav toalet. Činilo se kako nema nameru da priču privede kraju. Jedino ga je novac mogao zaustaviti. Izvadio sam novčanice iz džepa. Zakašljao se. Ona mi je pružila ključeve. Ustao sam žureći i ispravljajući pantalone. Dodao sam još da ću stvari doneti istog dana. Uspeo sam sve da završim pre nego što se deda pojavio. Bio je to moj mali spektakl lukavstva i kukavičluka. Saznao sam još i to da ovakve stvari ne iscrpljuju, naprotiv. Ispunile

su me nekom lakoćom i samopouzdanjem dok sam se vraćao u stan.

Igor me je sačekao u ulazu zgrade. Sedeo je na stepenicama.

„Nije mi se ostajalo gore posle buđenja“, rekao je. „Kako je bilo?“

„Dobro, selim se.“

Ustao je.

„Kad?“

„Danas.“

U tišini smo se popeli do stana. Igor se vukao iza mene, pogrbljen i ćutljiv. Kada smo ušli, bacio se na krevet. Blatnjave patike visile su preko drvene ivice.

„A gospođa, kako ti se čini, 'oćeš li moći da odrađuješ kiriju?“

„Moguće“, rekoh.

„Šta moguće!? Gulićeš ti za tu kiriju, znam.“ Zapalio je cigaretu i pustio da dim sklizne uz sivu zavesu.

„A, ako ništa, tamo ćeš bar moći da pišeš one tvoje priče na miru.“

Pogledao sam stvari, pa njega, i postalo mi je jasno kako moram da odem. Nije to imalo veze s njim. Nije to imalo veze s bilo kim. Jednostavno sam želeo da budem sâm. Tako sam zamišljao početak novog života. Prvo ću da budem sâm. To je bio moj plan. Najveći pisci bili su sami i nijedan se nije žalio na to.

„Naravno“, rekao sam, rašnirao torbu i počeo da pakujem stvari.
